

Да вынікаў гастролей Дзяржаўнага тэатра Юнага глядача ў Беластоку

10 тысяч глядачоў

Спектаклем «Як гартавалася сталь» тэатр юнага глядача БССР закончыў свае гастролі ў Беластоку. За час работы ў Беластоку (з 22 верасня па 14 кастрычніка) калектывам тэатра сыграна 22 спектаклі і абслужана 10 тысяч юных і дарослых глядачоў горада. Тэатр шалюбілі новыя глядзчы свабоднага савецкага Беластока. Асаблівым поспехам карысталіся спектаклі «Пудоўная думка» В. Вольскага, «Як гартавалася сталь» П. Остроўскага і «Спежная каралева» Е. Шварца.

Апрача сваіх пастановак, у памяшканні тэатра «Палас» акторы тэатра правялі вялікую грамадскую работу сярод сваіх глядачоў. З поспехам выступала на дапрызыўных пунктах перад новым папаўненнем нашай слаўнай Чырвонай Арміі капітальная група тэатра. 5 кастрычніка тэатр сустрэўся з вучнямі і настаўнікамі 9-й поўнай сярэдняй школы. У цёплай таварыскай гутарцы акторы расказалі сваім глядачам аб творчай рабоце над спектаклем «Як гартавалася сталь», аб будучых планах тэатра. Юныя глядзчы вельмі цікавіліся жыццём і работай свайго тэатра. Вялікую карысць прынесла акторм сустрэча з пісьменнікамі Беластока, прысвечаная абмеркаванню новай п'есы аб савецкай школе «На парозе жыцця» Н. Таўбе.

Калектыв тэатра юнага глядача выехаў у Мінск, дзе будзе працягваць сваю работу па падрыхтоўцы да паездкі ў Маскву — на ўсесаюзны агляд дзіцячых тэатраў. Гэтую дату тэатр сустрэне выпускам двух новых спектакляў: класічнай камедыі Мальера «Плутні Скапена» і сучаснай п'есай Н. Таўбе «На парозе жыцця». Адначасова будзе абнаўляцца і адшліфоўвацца спектакль «Пудоўная думка», які тэатр паказаў у Маскве 18 лістапада. Паездка тэатра ў Маскву — вялікую сталіцу нашай радзімы — патхняе калектыв тэатра да новых творчых поспехаў. Пажадаем маладому таленавітаму калектыву — тэатру шчаслівага юнацтва Савецкай Беларусі — добрага шляху!

матурга Остроўскага. Разам з тым гэтыя творы дадуць магчымасць нашаму тэатру выявіць у значнай меры свае сапраўдныя творчыя сілы.

У красавіку 1940 года тэатр адзначае свой 10-гадовы юбілей. Пройдзен значны шлях развіцця і фарміравання ў Беларусі першага дзіцячага тэатра. Тэатрам накоплены вялікі вопыт работы з глядачамі. За гэтыя гады тэатр наведана больш мільёна школьнікаў. Створан рад цікавых і хваляючых сучасных і класічных спектакляў. Значна вырас і актёрскі ансамбль тэатра. Падводзячы вынікі свайго 10-годдзя, тэатр прыкладзе ўсе сілы, каб ажыццявіць свой намечаны творчы план, абагуліць у поўнай меры свой дзесяцігадовы творчы шлях.

М.М. Сухараў,

мастацкі кіраўнік тэатра.

Вялікае выхаваўчае значэнне

Некалькі год таму назад, яшчэ ў панскай Польшчы, мне ўдалося пазнаёміцца з кнігай Н. Остроўскага «Як гартавалася сталь». Калі я прачытала гэты пудоўны раман, перада мною адкрылася карціна новага жыцця.

А цяпер я з вялікай радасцю хадзіла паглядзець на сцэне тэатра Юнага глядача БССР мой любімы твор.

Мне надоўга запамніўся бясстрашны сын ленінскага комсамола Павел Карчагін, які паставіў перад сабой мэту — змагацца за лепшае, светлае жыццё для свайго народа. Павел Карчагін не баіцца ніякіх перашкод на сваім шляху. Для справы ён не шкадуе свайго жыцця.

Вельмі трагічна паказана ў

спектаклі масавая сцэна ў турме. Тут акторы з вялікай страпасцю і праўдзівасцю перадалі мужнасць герояў — юных комсамольцаў. Гэта сцэна вельмі ўздзейнічае на глядачоў. Немагчыма перадаць, што я перажывала, калі Валя, ідучы на смерць, заспявала сваю любімую песню.

Ясна толькі адно: калі тэатр імкнецца разбудзіць у глядачоў сімпатыю да гераічных подвігаў у славу нашай радзімы, — ён свае імкненні ажыццявіў.

Спектакль «Як гартавалася сталь» мае вялікае выхаваўчае значэнне для новых юных глядачоў.

Берэнштэйн.

настаўніца 9-й сярэдняй школы

Абгаварэнне новай п'есы

П'еса «На парозе жыцця» драматурга Таўбе паказвае жыццё савецкай моладзі, вучніў-дзесяцікласнікаў. Праблемы, пастаўленыя ў п'есе — спалучэнне вучобы з гераізмам, ўзаемаадносінны вучняў і бацькоў, вучняў і настаўнікаў, таварыства ў вучнёўскім калектыве — хваляюць не толькі школу, але ўсю нашу савецкую грамадскасць. У нашай драматургіі мала добрых п'ес на гэту тэму. І ў гэтых адносінах п'еса «На парозе жыцця» вельмі актуальная і каштоўная.

Аўтар, відаць, добра ведае савецкую школу, ведае, чым жыве савецкі юнак ці дзяўчына, якія сталіцы на парозе жыцця, ведае іх жыццерадаснасць і імкненне да гераізма, да дзеянняў у славу нашай радзімы. Таўбе ўдалося праўдзіва паказаць шматграннасць нікольнага жыцця. У абрысоўцы персанажаў аўтар перамог штаммы і схематычнасць. У п'есе няма рэзка адмоўных і ідэальна бездакорных герояў. Усе вучні, паказаныя ў п'есе, глыбока станоўчыя па сваёй прыродзе, але ўсім ім уласцівы ў той ці іншай меры і недахопы.

Сваім вострым п'еса накіравана супроць пагардлівасці да вучобы і лёгкадумнасці некаторых юнакоў, якім імкнуча абыйсці школу, абыйсціся без грунтоўных ведаў і заняць сваё месца ў жыцці, лёгка здабыўшы славу. Верхаглядства некагорай часткі вучнёўства ўмела выкрываецца ў п'есе праз вобраз дзесяцікласніка Ільі Корзюна. Бацька Корзюна — вядомы канструктар — заняты сваёй работай, мала ўдзяляе ўвагі выхаванню сына. І добры вучаль, празмерна захапіўшыся выпраходніцтвам, закідае вучобу, а, нарэшце, і зусім шакідае школу. На дапамогу прыходзіць вучнёўскі і настаўніцкі калектыв, які зглятае Ілью на правільны шлях.

Дзесяцікласнікі паказаны будучымі героямі, патрыётамі свайго радзімы. Вобразы Мікіты, Ірыны, старасты класа — гэта сапраўдныя савецкія вучні. Таварыскае спайка, дружбы, якая перарастае ў першае каханне, паказаны з тактам. Прысмае ўражанне пакідаюць вобразы педагогаў, а таксама вобраз лётчыцы Марыны.

Са сваёй работай над п'есай тэатр пазнаёміў беластоцкіх пісьменнікаў. 10 кастрычніка адбылася

сустрэча калектыва тэатра з пісьменнікамі, у час якой была зачытана па ролях п'еса «На парозе жыцця». Чытка п'есы прайшла пры напружанай увазе і зацікаўленасці прысутных.

У разгаворы аб дыскусіі, выступавальны таварышы далі ў асноўным станоўчую ацэнку п'есы. Разам з тым яны ўказалі на рад недахопаў.

Пісьменнік тав. Сфард у сваім выступленні ўказаў, што персанажы п'есы псіхалагічна вытрыманы, створаны цэласныя характары. П'еса слухаецца з напружаннем. Аднак у ёй залішне сур'ёзнасці, перагружкі матэрыялам, чаму спектакль будзе стомляць юнага глядача. Зацягнута фінальная сцэна развітання са школай, занадта доўгая маналагі, якія некалькі зніжаюць напружанне тон п'есы. Слаба паказан будучы кампазітар, вучань Мікіта, не заўсёды выклікае сімпатыі глядача стараста класа, які па ходу п'есы павінен быць станоўчым вобразам.

На рад недахопаў у п'есе ўказалі тт. Равіч, Рыхнер, Заблудоўскі і іншы.

Паэт Цімох Крысько звярнуў асаблівую ўвагу калектыва тэатра на павышэнне культуры мовы. Ён прывёў многа прыкладаў дрэннага перакладу тэкста п'есы на беларускую мову, а таксама няправільнага выпавару слоў некаторымі аргументамі.

Ёсць у п'есе некаторыя нагрэнасці і педагогічнага характару. У першым акце, напрыклад, вучні нейкім даўно асуджаным брыгадна-лабараторным метадам калектывна рашаюць задачы кантрольнай работы. Не зусім метадычна правільна паказан урок у другім акце. Настаўнікі замест устапоўленых урадам ацэнак ведаў («выдатна», «добра», «пасрэдна» і т. д.) чамусьці ставяць вучням тройкі і нават чацвёркі з мітусам.

Выступіўшы ў заключэнне мастацкі кіраўнік тэатра тав. Сухараў абяцаў выправіць у ходзе далейшай работы над п'есай указаныя недахопы.

Няма сумнення, што спектакль Беларускага дзяржаўнага тэатра «На парозе жыцця» будзе дастойным для паказу ў Маскве на ўсесаюзным праглядзе.

Т. Лясовіч.

Прыязджайце часцей да нас

Спектакль «Як гартавалася сталь» зрабіў на мяне вельмі моцнае ўражанне. П'еса Нікалая Остроўскага расказала мне аб велізарнай рабоце, шрабленай за го-ды савецкай улады ў нашай краіне. Асабліва спадбаўся мне вобраз Паўла. Мне здавалася: тое, што адбываецца на сцэне, з'яўляецца сапраўднасцю. Па маёй думцы, артыст, які выконваў ролю Паўла,

вельмі добра справіўся з сваёй задачай.

Я вельмі рада, што ў нас ёсць спецыяльны дзіцячы тэатр, які вучыць і выхоўвае нас у духу камунізма.

Хочацца, каб Мінскі тэатр Юнага глядача часцей прыязджаў да нас і паказваў нам свае выдатныя пастаноўкі.

Геня Мочкіна, вучаніца 5 класа беластоцкай 30-й школы.